

SIUMUT
INATSISARTUT

01. feb. 2017

I medfør af § 37 i Inatsisartuts forretningsorden, skal jeg hermed fremlægge følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål:

- 1. Hvornår har man sidst ændret og revideret lovgivningen på handicapområdet?**
- 2. Med hensyn til forholdene for de handikappede, hvor det er Inatsisartut, der har haft den lovgivende kompetence, har man da udarbejdet vejledende regelsamlinger for hvordan kommunerne skal føre denne lovgivning ud i praksis?**
- 3. I hvor høj grad udøver Departementet kontrol med ledelsen af døgninstitutionerne?**
- 4. I forlængelse af spørgsmål nr. 3 ønskes det oplyst, hvor meget Naalakkersuisoq har at skulle sige, d.v.s. hvilket ansvar, der er pålagt landsstyremedlemmet, samt i hvilken udstrækning landsstyremedlemmet har mulighed for, at blande sig i sådanne sager?**
  - **Hvis Naalakkersuisoq ikke må blande sig og ikke kan handle, hvem har så ansvaret i de konkrete sager?**
  - **I hvilke tilfælde skrider man ind overfor konflikter? Hvilket regelsæt er gældende i relation til de konflikter, der kan opstå?**
- 5. Forældre til handikappede børn, der eventuelt kommer ud for kritisable hændelser o.l., hvor vil disse kunne henvende sig?**
  - **Hvis der findes en klageinstans, hvor kan borgerne da henvende sig?**
  - **Hvis der ikke findes en klageinstans, hvor kan de da henvende sig?**
  - **Kan forældre til handikappede børn sætte deres lid til systemet i håb om, at få en rimelig behandling?**

(Medlem af Inatsisartut, Laura Táunâjik, Siumut)

Begrundelse:

Der opleves en stigende frekvens i og omkring en forværring af den aktuelle service på døgninstitutionerne for handikappede, hvor man hører om særdeles uheldige situationer, der fremlægges af borgere, der bl.a. henvender sig til os folkevalgte.

Vort land er meget udstrakt og trafikken er - uagtet, at den visse steder ikke kan betale sig, særdeles dyr. Det at skulle klare dagligdagen og betale sine udgifter i det hele taget, er en dyr fornøjelse i dag.

De familier, hvor der forefindes et handikappet barn, der er anbragt et andet sted end hjemmet og hvor man er skilt ad, udgør en uforholdsmæssigt høj pris rent følelsesmæssigt; det gør særdeles ondt på alle parter og er meget opslidende.

Beslutningen om, at anbringe det handikappede barn udenfor hjemmet afgøres jo i den bedste mening. Såfremt der ikke er alternative muligheder for, at beholde det handikappede barn i hjembyen, så er det en stor udfordring for forældrene og det handikappede barn.

Endnu tungere kan det således føles, når man ikke bor i den by hvor døgninstitutionen er placeret og hvor man kan komme ud for en dårlig ledelse eller en ringe service. Udover den smerte som man oplever ved, at være adskilt, så bliver det nærmest traumatiserende, når institutionen ikke fungerer efter hensigten.

Samtidig med at disse ting sker, så trænger følelserne af magtesløshed og følelsen af at være ladt i stikken sig på, for hvem kan hjælpe i den svære situation?

Forudsætningen må være, at de forældre der ellers er stærke nok, ikke skal afkræftes og meget gerne burde føle sig trygge, hvorfor det er nødvendigt, at få skabt et godt og vedvarende samarbejde.

Den ikke særlig fagligt velfunderede ledelse, der famler rundt i uvidenhed, skaber så store problemer på arbejdspladsen, at der opstår en stor udskiftning blandt medarbejderne.

Det er ligeledes yderst beklageligt, at finde ud af, at de medarbejdere, der ellers er velfungerende i det daglige, i praksis bliver fyret, hvis blot de kommer til at ytre sig om deres "oplevelser" overfor deres overordnede.

Dette hører ingen steder hjemme. Endvidere skal det her bemærkes, at jeg kan forstå, at der ved kontrolbesøg ses helt bort fra ufaglærte medarbejdere, der ikke bliver hørt og ingen spørgsmål bliver stillet.

Hertil vil enhver ledelse under alle omstændigheder forsvare sig og fremføre, at de er loyale og gør deres arbejde, hvilket jo set med medarbejdernes øjne slet ikke behøves at være tilfældet.

I visse tilfælde har det endog været således, at der har været tale om magtmisbrug fra ledelsens side overfor forældrene, hvor der er blevet brugt urigtige og løgnagtige argumenter som der ikke var noget grundlag for.

Det gør det hele endnu mere besværligt, når man hører disse ting. Det at vi oplever sådanne forhold, som man åbenbart ikke kan gøre noget ved og som ingen vil tage ansvaret for – det klæder under ingen omstændigheder os som et folk og kan ikke accepteres.

I sidste ende er det så altid de handikappede selv, der rammes hårdest og som ikke selv kan sætte ord på deres følelser.

De handikappede har brug for, at blive forstået ikke mindst på en medmenneskelig måde, samtidig med, at de bør få en afpasset service, der modsvarer de reelle behov, de nu engang har.

Når disse grundlæggende ting ikke sker, så opstår der forvirring, utryghed, tristhed eller depression.

På denne baggrund er det nu magtpåliggende, at få opklaret, hvem det egentligt talt er, som vi virkelig ønsker at beskytte? Er det de handikappede eller ledelsen? Når således at forældrene endelig overbringer deres bekymringer og der alligevel intet sker, så opstår der helt naturligt forargelse og mange bliver sårede. Sådanne forhold som konstant er tilbagevendende, bliver man forskrækket over og det kan under ingen omstændigheder accepteres.

Endvidere vil det være særdeles interessant, at få oplyst hvordan arbejdet egentligt talt styres på et højere plan, d.v.s. hvordan Naalakkersuisut udmønter deres ansvarlighed i praksis. De højere ansatte i departementerne sidder med en klar forpligtelse til, at påtage sig ansvaret for området.

Jeg vil derfor anbefale, at disse højtansatte embedesmænd får mere styr på deres arbejde. Det bliver mere og mere tydeligt, at der bag facaderne foregår "kammerateri". I dette tilfælde går det udover samfundet, når embedesmændene går sammen, blot for, at forsvare sig og lægge låg på de områder, der trænger til at gøres noget ved, for det går udover samfundet og det er derfor et stort ønske, at vi sammen med Naalakkersuisut får gjort noget ved disse ting.

Jeg har derfor lyst til, at opfordre Naalakkersuisut til, hurtigst muligt og sammen med de handikappedes forældre, at finde frem til en forsvarlig metode til hvordan man kan forbedre vilkårene.

I relation til uddannelseskriteriet, så er der hjemmehørende nok, der i dag er dygtige og som arbejder rigtig godt med gode resultater til følge. Alle disse ting bør man kigge nærmere på for, at få vurderet hvilke tiltag, der er nødvendige og få sikret, at der bør sættes mål op for, at sikre, at det vitterligt sker.

Jeg ønsker, at min forespørgsel bliver besvaret indenfor 10 på hinanden følgende dage.